

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

STEFANIE LONDON
Pavojingi ryšiai

2018 spalį-gruodis

PAVOJINGŲ
VIENGUNGIŲ
KLUBAS

Stefanie London
(Stefani London)

**PAVOJINGI
RYŠIAI**

Keturių knygų serija
**„Pavojingų
viengungių klubas“**
Ketvirta knyga

Versta iš Stefanie London,
Mr. Dangerously Sexy, 2017
© Stefanie London, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0431-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Edisonės Kobalt tėvo darbas buvo atskleisti nusikaltimus, todėl ji žinojo, kad gyvenimas kupinas pavojų. Tačiau žinoti viena, o pačiai patirti visai kas kita. Ji išlygino delnais ant rašomojo stalo gulintį atspausdintą elektroninį laišką. Jai prieš akis mirgėjo pilni neapykantos žodžiai.

- Nesuprantu, kas čia vyksta, - sumurmėjo mergina suraukusi antakius.

Risas Gloveris, „Kobalt ir Deino“ apsaugos bendrovės kompiuterinių technologijų skyriaus vadovas, suraukė lūpas.

- Jis tau grasina.

- Taip, supratau iš pastraipos, prasidedančios žodžiais: „Aš tave nužudysiu.“ Bet nežinau, nei kas siunčia, nei kodėl. Priešų aš neturiu.

- Pasirodo, turi.

Braukdama raudonai nulakuotu nagu per dvyliktu šriftu tvarkingai parašytas eilutes, ji bandė rasti užuominų apie nepasirašiusio siuntėjo tapatybę.

- Jei jau grasina atimti man gyvybę, manau,

bent jau iš pradžių turėtų prisistatyti.

Risas primerkė tamsias akis.

- Kalbi taip, lyg nežiūrėtum į grasinimą rimtai, Ede.

Elektroninį laišką tą rytą aptiko Riso skyriaus darbuotoja, kai gavusi kažkokią kitą užduotį, peržiūrino nepageidaujamų laiškų filtro sąrašus. Radusi, tuojau nunešė Risui. Laiškas jokiū būdu nebūtų patekęs Edisonės adresu dėl užgaulaus turinio.

- Argi kas nors rimtai žiūrėtų į laišką, pasirašytą „tavo baisiausias košmaras“? Noriu pasakyti, kad tai banalu, - ji užvertė į viršų akis. - Ačiū, kad atnešei, bet tai tikriausiai koks pokštas. Vyrukas, kuris nekenčia moterų, jaučia malonumą siuntinėdamas nešvankius laiškėlius. Man nelabai rūpi...

- Manau, turėtume pranešti Loganui.

Edisonė pasišiaušė.

- Jis turi kuo rūpintis ir be šio moterų nekenčiančio kvailio.

Tiesa ta, kad Edisonė nenorėjo, jog būtų įpainiotas Loganas. Ji stengėsi, kad jis būtų kuo toliau nuo jos asmeninių reikalų. Juos siejo vien verslo santykiai, taip turėjo būti ir toliau. Pakako, kad turėjo pripažinti, jog visi jį laikė

bosu, nors jiedu buvo lygiaverčiai partneriai, ir ji verčiau nusilauš batelio kulniuką, nei pripažins, kad reikia jo pagalbos.

Be to, dar buvo itin slaptas jos sumanymas pradėti savo atskirą nuo „Kobalt ir Deino“ verslą. Šiuo metu Edisonė negalėjo leisti, kad Loganas kaišiotų nosį į jos asmeninį gyvenimą.

– Jis juk atsakingas už visų bendrovės darbuotojų saugumą ir gerovę. – Risas persibraukė delnu per trumpai kirptus plaukus.

– Mudu *abu* esame atsakingi, – pataisė Edisonė. – Kadangi bendrovės iškaboje yra ir mano pavardė, atsakingi esame abu.

– Juk supranti, ką norėjau pasakyti. Tai Logano darbo sritis, ne tavo.

Lyg jai reikėtų priminti.

– Gal taip ir yra, bet aš vis tiek tavo bosė.

– Manai, neturėčiau nieko jam sakyti? – Risas papurtė galvą. – Man nepatogu...

– Būtent tai ir sakau. – Ji dar kartą perskaitė laišką. – Kad ir kas jis būtų, dar nesiėmė jokių veiksmų. Laiškas išsiųstas prieš dvi dienas, o man dar nei kas paskambino, nei sustabdė gatvėje. Krūva nesąmonių, ir tiek.

– Bet jis rašo apie labai konkrečius dalykus.

– Ir aš taip manau. Jei jis ketina ką nors įvyk-

dyti, kodėl jam verčiau nepatylėjus, užuot aki-
vaizdžiai išdėsčius įkalčius, kaip akmenėlius
toje pasakoje apie Jonuką ir Grytutę? – Ji gūž-
telėjo pečiais. – Nors apsauga, kaip sakai, ne
mano darbo sritis, bet man vis vien atrodo
keista.

Risas atsainiai murmtelėjo.

– Geriau pasisaugoti, kad paskui netektų gai-
lėtis.

– Dėl to esu rami. Ir mano butas, ir čionai
esantys biurai yra visiškai saugūs. Dėkoju už
rūpestį, Risai, bet man viskas gerai.

Edisonė pabeldė nagais į rašomojo stalo vir-
šų. Ji nieku gyvu neprisipažins Risui – nei kam
nors kitam – kad laiškas jai sukėlė šiek tiek
nerimo. Jis toks piktas. Toks kandus.

Bet dėl vieno ji buvo visiškai tikra – kad
žmonės, sėdintys priešais kompiuterio ekraną,
jaučiasi daug drąsesni nei gyvenime. Edisonė
aktyviai dalyvavo keletu verslių moterų grupių
veikloje. Ji tiesiogiai susidūrė su internete pub-
likuojama rašliava, bet galėjo lažintis iš ko tik
nori, kad tie žmonės neturėtų drąsos to išrežti
jai tiesiai į akis. Todėl ji tam laiškui neteikė
didelės reikšmės.

Ir ji nieku gyvu neprisivers prašyti to nelem-

to Logano Deino pagalbos.

- Tau nė kiek nerūpi?

Ji papurtė galvą.

- Tai tik kažkoks neryžtingas menkysta, kuris jaučiasi reikšmingas tik tada, kai sėdi prie kompiuterio klaviatūros ir bando pajusti pasitenkinimą bauginamas vadovės moteris. Neužkibsiu ant to kabliuko.

- Vis vien manau, kad turėtume pasakyti Loganui.

- Risai, pažadu, jei atsitiks dar kas nors neįprasta, tuojau pat jam pranešiu. - Ji perlenkė laišką į dvi dalis ir įsikišo į darbo knygą. - Pirmadienį prasideda mūsų vadovų darbinė išvyka, turiu atlikti gausybę paruošiamųjų darbų. Noriu, kad Loganas sutelktų dėmesį į strategiją. O jis padarytų bet ką, kad tik išsisuktų. Geriau jo neblaškyk.

- Tikrai nejaukiai jaučiuosi nieko nesiimdama, - pasakė Risas.

- Man vis vien. - Edisonė pakilo ir ranka pamojė, kad Risas išeitų: - Dabar eik iš čia ir neužsibūk iki vėlumos. Savaitgalį turbūt praleisi su ta savo meilute. Jei ji liausis siuntusi į biurą šokoladinius pyragėlius, darbuotojai labai nusivils.

- Gerai. - Kitoje jos rašomojo stalo pusėje Risas pakilo nuo kėdės ir susiruošė eiti. - Bet pažadėk, kad praneši kuriam nors iš mudviejų, jei pastebėsi, jog kažkas ne taip. Pažadi?

- Prisiekiu visais šventaisiais, - atsakė ji ir pirštu padarė kryžiaus ženklą ant krūtinės. - O dabar išei.

Kai Risas išėjo, Edisonė nusišypsojo. Jos kompiuterinių technologijų skyriaus vadovas šaunus vaikinai, nors, jos nuomone, per daug įsitempęs. Bet jam išėjus, merginos krūtinę užplūdo nerimas. Ji apžvelgė savo kabinetą ir pabandė to jausmo atsikratyti.

Jaudinuosi dėl tos išvykos, ir tiek.

„Kobalt ir Deino“ vadovų komanda praleis tris dienas Edisonės vasarnamyje Niujorko valstijos šiaurėje ir įvertins, kaip pasiteisina jų prieš pusę metų sukurta verslo strategija. Kartu tai proga komandos nariams pabendrauti, nes dėl per didelio užimtumo kitaip to nepavyksta padaryti. Tačiau nepaisant beprotiško darbo krūvio, jų nedidelę komandą siejo glaudus ryšys. Edisonės tėvas, kuris įkūrė bendrovę, puoselėjo tvirtus komandos narių saitus. Ji išsikėlė tikslą, kad ta tradicija ir toliau turi gyvuoti.

Bet dabar Edisonė nori palikti bendrovę ir įkurti savąją. Kuri priklausytų vien jai... na, tik išsivestų su savimi kelis pagrindinius įmonės darbuotojus.

Loganas ne tik buvo laikomas už ją viršesniu, bet ir bendrovėje, kurios veiklos pobūdis apsauga, ši darbo sritis visai nebuvo susijusi su jos pareigomis. Dalykas tas, kad Edisonė buvo atsakinga už *visa kita*, tik ne už apsaugą. Ji buvo atsakinga už finansus, žmogiškuosius išteklius, darbo užmokestį, mokymus, verslo vystymą, vidinę komunikaciją ir panašius dalykus. Galima būtų vardyti ir vardyti. Kartais žinių apie apsaugą stoka buvo jai palanki, nes ji buvo nešališka ir galėjo pateikti naują požiūrį be blogos patirties šleifo.

Bet nepaisant jos vertingo indėlio ir nuolatinio rūpesčio, kad įmonė sumokėtų mokesčius ir atlyginimus darbuotojams, ji vis vien likdavo antroje vietoje. Ir jos padėtis vargu ar kada nors pasikeis; ji niekada nepakils į pirmą vietą.

Kas blogiausia, Edisonė taip ir neišsikovojo pagarbos, kurią visi jautė jos tėvui. O itin mėgstančiai pirmauti merginai tai buvo labai skaudu.

Nusipurčiusi blogas mintis, ji sutelkė dėmesį į spręstiną užduotį – pasiruošimą darbinei iš-

vykai. Jai jau tapo įprasta nuvažiuoti į vasarnamį savaitgalį prieš renginį ir viską suruošti pirmadienio rytą vyksiančiai atidarymo sesijai.

Pagalvojus apie tai dingo kūną kausčiusi įtampa. Savaitgalis vasarnamyje, praleistas visiškoje vienuomoje, bus tikra palaima. Ji jau buvo susipakavusi dar neskaitytą knygą, kelis mėgstamo vyno butelius ir maudymosi kostiumėlį. Reikėjo tik užbaigti darbus biure, o tada pradėti lėtą ir varginančią kelionę iš Manhatano.

Skaitydama sąrašą daiktų, kuriuos reikėjo pasiimti iš biuro, ji pamatė, kad neįsidėjo pasakutiniojo – segtuvo su pastabomis apie praeitą išvyką. Aplankas buvo tvarkingai padėtas knygų spintos viršutinėje lentynoje.

Mažai gyvenime yra tokių rizikingų dalykų kaip kopimas kopėtelėmis apsiavus „Louboutin“ aukštakulniais bateliais, bet Edisonė buvo linkusi nepaisyti Darbuotojų saugos ir sveikatos įstatymo, nes labai mėgo aukštakulnius. Tad ji užsikabarojo ant viršutinės kopėtelių pakopos ir bandė pasiekti storą segtuvą. Kuris, žinoma, buvo ant aukščiausios lentynos. Argi gali būti kitaip?

- Žinai, nelabai tikiu rojumi, - pasigirdo žemas vyro balsas. - Bet tėtis kartodavo, kad

rasiu atsakymus į visus klausimus, jei pakelsiu akis dievop.

Išsiviepęs iš pasitenkinimo Loganas Deinas stovėjo atsirėmęs į partnerės kabineto durų staktą. Jis jau nepraleis progos sugluminti Edisonės. Nors, tiesą sakant, tai kartu ir gera proga pasigrožėti jos nuostabiomis kojomis.

- Esu labai taikli, Loganai. Neversk manęs į tavo ką nors sviesti.

Bet vietoj to, kad nuliptų, ji tik dar labiau pasilenkė į priekį, ir dėl to jos prigludęs tiesaus kirpimo sijonas pakilo dar aukščiau, ir pasimatė nuoga šlaunis. O kai vidury šlaunų švystelėjo kojines laikančios nėrinių juostelės, jam pritrūko kvapo. Viešpatėliau.

Prigludęs sijonas, juoda nėrinių juostelė ir raudoni batelių užkulniai – vaizdelis kaip erotiniame sapne.

Taigi, kad nebereikėtų fantazuoti, šis Edisonės vaizdelis kaip tik. Ar ne per daug nuodėmių slegia tavo pečius?

- Pamėgink ir pamatysime, - atsakė jis.

Ji susirado segtuvą, nulipo ir perdėtai rūpestingai išsilygino sijono raukšleles. Jos raudonai nulakuoti nagai derėjo prie batelių užkulnių.

- Ar tau ko nors prireikė, Loganai? Ar atėjai

tik paspoksoti į mano kojas?

Jis krenkštelėjo.

- Aš ne...

- Aišku, kad taip.

Pričiuopo.

- Nieko negaliu padaryti. Labai jau gražios tavo kojos.

Edisonė papurtė galvą, pasilenkė ir pakėlė nuo žemės savo rankinę. Šįkart Loganas nė nepažvelgė į jos sėdmenis. Valia, kai pavyksta ją pasitelkti, puikus dalykas.

- Ar jau pasiruošei pirmadienio išvykai? - paklausė ji, nekreipdama dėmesio į jo pastabą. - Turėsime pradėti anksti.

- Nesirūpink. Atvyksiu pačiu laiku.

- Ne, atvyk anksčiau. - Edisonė paėmė darbo knygą ir įsikišo į rankinę. - Man reikės pagalbos ruošiantis pirmai sesijai.

- Taip, ponია. Gal dar turite kokių nors nurodymų, bosc? - Jis įėjo į kabinetą ir atsirėmė delnais į rašomąjį stalą. - Lyg nepakaktų to, kad per išvyką išūši man galvą su skaičiais.

- Tik atvyk susitvarkęs. - Ji nudegino jį žvilgsniu, ir karštis iš jo krūtinės nusirito į slėpsnas. - Nežinau, ką esi sumanęs savaitgaliui, bet nenoriu, kad pasirodytum pagiringas ir

su lūpų dažų žymėmis ant apykaklės.

Loganui *kartą* taip buvo nutikę, ir ji nuolat jam tai primindavo, nors, aišku, jis nusipelnė bausmės. Kai pradėjo susitikinėti su savo buvusią mergina, jam trūko delikatumo. Bet netrukus Loganas tuos santykius nutraukė – daugiau jokių moterų, jokių kvailiojimų. Tačiau Edisonė nuo tada laikėsi nuo jo atstu.

– Daugiau darbuotojai manęs tokio nepamats. – Jis prispaudė ranką prie krūtinės. – Juk žinai.

– Na, taip, turi jiems įvartyti baimės. – Nepakeldama akių Edisonė toliau dėjosi į rankinę daiktus, o užkritę ant peties ilgi aukso spalvos plaukai slėpė veidą. – Laimei, pamačiau, koks esi iš tikrųjų.

Nors ji kalbėjo lediniu balsu, jis pajuto ją šiek tiek abejojant. Šis spektaklis buvo skirtas Edisoni, nors, gerai pagalvojus, vargu ar jis jūdvių atžvilgiu pasielgė teisingai. Supratęs, kad labai ją įskaudino, jautėsi tikras šunsnuokis.

– Esi iš tų, kurioms pasisekė, Ede.

– Esu be galo dėkinga, – šaltai atkirto ji. – Kad ir kaip būtų, išvykstu anksti....